

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Χίλια όκτακόσια κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θα ζουρλάνη τους Ρωμηούς άχρεία.

Τών όρων μας μεταβολή. — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν έθρομάδα
κι' όταν έχω έξουσία
Συνδρομητάς θα έχωμαι
κι' όταν Αθηνών τήν πόλιν
και εις τήν Ελλάδα όλην
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο

— μόνον μία φορά θα βγαίνω.
— κι' όποτε μου κατεβαίνω.
— γιατί λεπτά δέν έχωμαι.
— και εις τήν άλλοδαπήν.
— δίχως νόμισμα κι' έντοσπήν.
— **όυτώ φράγμα είναι: μόνο.**

γιά τή είναι όμοια μέρη
Κι' ένα φύλλο έν κρατῶς
κι' όποτε τόν παρῶ δέν είδωι
Γράμμαται και συνδρομαί
Γιά τή σόρα και τή μάρα

— **όταν φράγμα και 'σώ χείρι.**
— έγινες συνδρομητής,
— θά τόν πάη μύρω είδωι.
— άπ' εύθείας προς έμέ.
— κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Έξη του μηνός Φλεβόση
κι' ή καμήλα 'στό ποδάρι.

Τετρακόσια και δέκα κι' έννιά,
μασκαράδες πολλοί 'στόν ντουινιά.

Δίστιχ' Άποικηάτιμα
κι' όλίγον τι μαπαχάτιμα.

Έμπρός, λεβένταις, 'στό χορό νά 'πούμε χωρατά
ή ή Τυρρηνή Κυριακή μας άποκαιρετά.

Κατηγορούν τόν Λόρδο μας και μας τόν λέν Σωτήρα,
πού 'γίνηκαν γιά δάνειο τά μάτια του μπακίρα.

Άν άρχινίσω νά σάς 'πώ του Λόρδου μας τά πάθη
ίνιοι και ντόπιοι χάνουνε ταυγά με τώ καλάθι.

Άν άρχινίσω νά σάς 'πώ τά ντέρτια του τραγούδια
ό κήπος ό Βασιλικός δέν βγάζει πιά λουλούδια.

Άπό τήν πόρτα του περνῶ κι' ό Βασιλιάς 'στό πλάι
πού λέγει πώς τώ δάνειο θα 'βρῆ με τώ κολάθι.

Άπό τήν πόρτα του περνῶ, τόν γελαστό μου κάνει,
ή άμέσως εκατάλαθα ό Κορωνιός πώς φάνει.

Άπό τήν πόρτα του περνῶ και τώ μουστάκι στρήφει,
ή άμέσως εκατάλαθα πώς είδε τόν Ζαρίφη.

Άπό τήν πόρτα του περνῶ, τόν είδα νά χορεύη,
ή άμέσως εκατάλαθα πώς κάτι μαγειρεύει.

Άπό τήν πόρτα του περνῶ, τά δάκτυλά του γλείφει,
ή άμέσως εκατάλαθα πώς τρώει καταφι.

Άπό τήν πόρτα του περνῶ, λαλούμενα κτυπάνε,
κι' έρώτησα και μούπανε πώς όλα ντρίτα πάνε.

Άπό τήν πόρτα του περνῶ, θωρῶ τόν Εύγενίδη,
κι' εύθός τόν Λόσο και τόν Ρου τόν πάει ριπιτιδί.

Τόν Κορωνιό έρώτησα πώς 'έξεπο' είδω πέρα
κι' εκείνος μουπε σιγαλά γιά τήν κακή του μέρα.

Τόν Εύγενίδη 'ρώτησα με σοβαρό μεγάλο
εις τόν διάδοχο σπαθί άν θα χαρίση κι' άλλο.

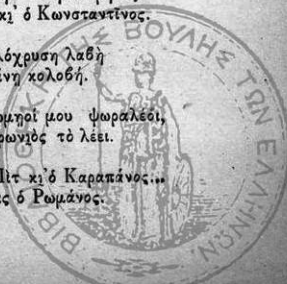
Αυτός εκληρονόμησε από τόν Εύγενίδη
του Κωνσταντίνου τού παλαιοῦ τώ κοφτερό λεπίδι.

Με τουτ' ως τώρα έγινε μες 'στην Αθήνα θρήνος
και σ' Αλεπού δέν άφησε ούρά κι' ό Κωνσταντίνος.

Κι' άλλο λεπίδι δώσε του μ' ελόχρηση λαθή
κι' εύθός ή κάθε Αλεπού θα μείνη κολοθή.

Έμπρός, πηδάτε 'στό χορό, Ρωμηοί μου ψωραλεί,
ό Εύγενίδης 'πλάκωσε κι' ό Κορωνιός τώ λείει.

Λουφάζει και βουβαίνεται κι' ό Πιτ' κι' ό Καραπάνος...
έτέλειωσε τώ δάνειο τής Λόντρας ό Ρωμάνος.

Αυτός για τὸν Χαρίλαο μὲ δίσκο ἀσημένιο
εἰς τὸν Βαλλιάνο ἔτρεξε, κ' αὐτὸς 'στὸν Κοριαλένιο.

Κι' ὁ Κοριαλένιος ἔτρεξε 'στὸν Μόργαν τὸν Ἑγγλέζο
κι' ἐγὼ τάκουω καὶ πηδάω καὶ τὸργανό μου παίζω.

Οἱ Τραπεζίται τῶν Ρωμηῶν, κατάμαυρα κοράκια,
μ' ἄσπρα φτερά 'φτερούργισαν ὡσάν περιστεράκια.

Ἦχου! δὲν γίνεται κακὸ 'στὸν κόσμο πηδὲ μεγάλο
νὰ μὴν τυχαίνης δανειστὴ μὴδ' Ἄγγλο μῆτε Γάλλο.

Ἡ ἄσπρη πέτρα τοῦ γυαλοῦ δὲν πιάνει πρασινάδα
καὶ δάνειο ποῦν εὐκόλο δὲν ἔχει νοστιμάδα.

Γιὰ τὴν δεκάρα χάνομαι, γιὰ τὸν χαλκὸ πεθαίνο,
γιὰ μιὰ στερλίνα ψεύτικη σκίζω τὴ γῆ καὶ μπαίνο.

Παίζουσι ἡ φουαρμόνικαις, βαρεὶ τοῦ τουμπέλεκι,
κι' ὁ Λόρδος μὲ τὸν Βασιλιᾶ τὸ γαϊτανάκι πλέκει.

Ὁ Λόρδος δὲν θὰ μαρανθῆ μὴδὲ θὰ κιτρινίσῃ,
γαρουφαλάκι θὰ γενῆ γιὰ νὰ μᾶς δαιμονίσῃ.

Ἄς τραγουδήσω κι' ἄς χαρῶ ... τοῦ χρόνου ποῖός τὸ
ἄν θάλλουσι κι' ἄλλοι ἐλεγκταὶ ἀπὸ τὰ ξένα μέρη.
[ξέρε]

Ἄς τραγουδήσω κι' ἄς χαρῶ ... τὸ δάνειο τελειώνει,
κι' ἴσως τοῦ χρόνου σὺν Θεῷ βροντήσῃ τὸ κανόνι.

Μέσα 'στὸ περιβόλι μου λευκὸς ἀνθίζει κρίνος
κι' ὁ Λόου εἰς τὸ θέατρο ποζάρε θεατρίνος.

Κατακαυμένε μύστερ Λό, μαζὶ μας τί τραβᾷς...
Μπερτόδουλος κατήγητρες ἀπὸ σοφὸς Ἀββᾶς.

Χωρὶς ταμπάρο ἔμεινες σὰν ἤλθες ἐδῶ πέρα,
πρόσεξε δίχως 'σάβρακο μὴν πᾶς 'στὴν Ἑγγλιτέρα.

Φαντάσου 'στὴν πατρίδα σου τί θὰ σοῦ τραγουδοῦν
ὅταν ἡ Λαΐδες ἔξαφνα χωρὶς βραχὶ σὲ 'δοῦν.

Πρόσεξε μὲ τὴν ἔχθεσι 'στὰ βρόχια μας μὴν πείσῃ
κι' ὀλόγμυνα τὰ σκέλια σου σ' ὀλαις τῆς Μίς ἐκθέ-
[σις].

Ἄν 'πῆς κακὸ γιὰ λόγου μας σοῦ λέμε εἴποτε χάσου,
κι' ἄν 'πῆς καλὸ γιὰ λόγου μας τιμῆ 'στὰ μούτσουνά
[σου].

Ἦ, οὐ κι' ἄν 'πῆτε, Λὸ καὶ Ροῦ, σὰς 'κάνανε ρεντίκολα,
γιὰτὶ ἀκόμ' ἡ κόταις μας ἀγὰ γεννοῦνε δίκωλα.

Ἄς τραγουδήσω κι' ἄς χαρῶ... τοῦ χρόνου ποῖός γενοῦ
ἄν μπαταρίας δυνατῆς μπαροῦτι δὲν μυρίζῃ. [ρίζει]

Ἐκείνος ποῦ τὸ κρέντιτο, Πρωθυπουργέ μου, χάσῃ
τοῦ ἔρχεται νὰ τρελλαθῆ καὶ τὰ βουνά νὰ πιάσῃ.

Χωρὶς ἄερα τὸ πουλί, χωρὶς νερὸ τὸ φᾶρι,
χωρὶς στερλίνας δὲν βαστᾷ τοῦ Λόρδου τὸ καμάρι.

Ὁ Λόρδος εἶναι τὸ δεινὸ κι' ἔμεις ὀπωρικά του
κι' ὄσπιος δανεῖζει τοὺς Ρωμηοὺς ἐξῆχ' τὰ δανεικά του.

Ἄλγιο καιρὸ ἄς πάφουσι τὰ βάσανα κι' οἱ πόνοι
κι' ὁ Λόρδος 'σιγουάρισε θεὸ χρόνων τὸ κουπόκι.

Ἀμύγδαλο ἐτσάκισα μὲς 'στὴ χαρὰ ποῦ 'πῆρα
καὶ μέσα ἐζουγράφισα τὸν Λόρδο τὸν Σωτήρα.

Πηδάτε μὲ τὸν ταμποῦρα, πηδάτε μὲ κλαρίνο,
καὶ δέστε χειροπόδαρα τὸν Λὸ τὸν θεατρίνο.

Ἐμπάτε μέσα 'στὸ χορὸ μὲ σπάθαις καὶ σπιρούμια
νὰ ξεροκκαλίσωμε τὰ νέα μιλιούμια.

Νὰ μὴ σὰς καίγεται καρφὶ καὶ τρώτε, τρώτε, τρώτε,
κι' ἄμα κι' ἐκεῖνα φαγωθούν' Ἀλλάχ κερμὶ ὡς τότε.

Δὲν θ' ἀπομείνῃ δανειστῆς, ποῦ νὰ μὴ μᾶς δανείσῃ,
κι' οὐτ' ἐλεγκτῆς, ποῦ δὲν θάλλῃ κι' ἐδῶ νὰ σερμανίσῃ.

Ἄστὸν Λόρδο γιὰ τὸ δάνειο πηγαίναν ὄλοι κόντρα,
ἄστὸν οὐρανὸ τὸ 'γύρευε καὶ τῶρε μὲς 'στὴ Λόντρα.

Βρυσούλα πεντακάουλη, νερὸ μου κρυσταλλένιο,
πάλι τὴν ἐκατάφερες μ' αὐτὸν τὸν Κοριαλένιο.

Δὲν ἴδανε τὰ μάτια μου σὰν τέτοιο κυνηγάρῃ
νὰ κυνηγᾷ τοὺς δανειστάς μὲ ἤλιο καὶ φεγγάρι.

Ἐκεὶ ποῦ παραδέρνεται φορεὶ στραβὰ τὸν σκουφο
καὶ πέφτουσι μὲς 'στὰ βρόχια του σὰν τὸ πουλί τὸν
[μποῦφα].

Εἰς τὴν ἀρχὴν τὸ δάνειο εἶναι γλυκὸ, καϊμάκι,
μὰ σὰν μᾶς σφίξῃ ἡ πληρωμὴ ἀρχίζει τὸ φαρμάκι.

Τὰ δάνεια σὰν παλαβοὺς καὶ τοὺς Μυλλόρδους κάνουν,
μ' ἕνα τοκομερίδιο τὴν πόζα των τὴν χάνουσι.

Σὰν ἀρχινοῦν οἱ δανεισταὶ νὰ γνέφουσι μὲ μαντύλι
βλέπεις σὰν βῶδι τὸν παπᾶ, τὸν οὐρανὸ σφοντύλι.

Ἐλάτε 'στὸν Μυλλόρδο μὲς τριγύρω, μασκαραδέσι...
ἀπ' ὅλα εἶναι πηδὸ γλυκὸ χαζίρικοι παράδες.

Ἦσταν δὲν συλλογίζεται κανεὶς πῶς θὰ πληρώσῃ
δὲν εἶναι Λόρδος ἄν γερὸ παρὰ δὲν σαβουρώσῃ.

Ἄναθεμα τοὺς δανειστάς, ποῦ νὰ τοὺς φᾶν τὰ φιδιά
γιὰ τούτους μόνο ζύνονται κοιλιὰς μὲ κεραμιδία.

Ἐκείνοι τὸ Ρωμαϊκοῦ τὸ τρῶν μὲ τὰ λιμά
καὶ σὰν παλῆς κατασκευῆς ὑπόνομος βρωμᾶ.

Ἄστροπελέκι καὶ φωτιὰ νὰ πείσῃ νὰ τοὺς κἀψῃ
κι' εὐτ' ἕνα σάββατο γι' αὐτοὺς κι' ὁ Λόρδος νὰ μὴ
[ράφῃ].

Ἄσπρος χορός... ἡ Φασουλῆ σὺν κάτασπρῃ βιολέτα
ἀσπροφορεῖ μὲς ἴστων χορὸν μὲ σὶκ ἀδράς Σινιόρας,
κι' ὁ καθβαλιέρος Φασουλῆς φορεῖ γιὰ ντουαλέτα
μιά ἴποκαμῖσα νυκτικιά καὶ ἴσώδρακο τῆς ὄρας.

Ἐτέλειωσε τὸ δάνειο ... θὰ ζήσωμε δὴρὸν χρόνια
κι' ἄς φάμε ὅλοι σήμερα παστῖτσο μακαρόνια.

Ὁ Εὐταξίας ἔσκασε, ὁ Ράλλης ἐδουβάθη,
κι' ἀπ' τὴν σκασίλα τὴν πολλὴ θὰ βγάλουν καλαγχάθι.

Ἀπὸ πράγματα ἐφάγαμε ὡς τώρα μὲ κουτάλα,
τὴν δόξα καὶ τὰ δάνεια, καὶ δὲν μᾶς μέλλει γι' ἄλλα.

Ὅποιος δὲν ἐβῆγῃ μασκαρᾶς ἴστους δρόμους μὲ τὸ κάρο
ἐκείνος εἶναι μασκαρᾶς καὶ τὸν κακό του φλάρο.

Ὅποιος δὲν μασκαρεύεται τὸ μούτρο του χαλᾶ
κι' ἀμέως ἀλευρόνεται μὲ σκόνη τοῦ Μελά.

Ἐρελλοὶ σεισμοὶ ἴσθ' Ζάκυνθο, σεισμοὶ ἴσθ' Σαμοθράκη,
καὶ μὲς ἴσθ' Χαβιάρόχανο τῆς γρίνιας τὸ σαράκι.

Κάθε μεσίτης σήμερα γλενετᾶ καὶ ξεφαντόνει,
ἐσπείφεται τὸ συνάλλαγμα καὶ τὸ ναπολεόνι.

Κι' ἡ δύστυχη Πιστωτικὴ ἀπάνω τῆς θὰ πάρη,
ποῦ μὲ τὸ σήμερ' αἴριο κοντεύει νὰ κρεπάρη.

Δὲν τὸλπιζα, δὲν τὸλεγα, μὴδὲ ἴσθ' τοῦ μου τῶχα
πὼς θὰ περάσῃ γιὰ καιρὸ τοῦ μπαρουτιοῦ ἡ βόχα.

Τὸν Πιτ ἐρώτησα γιὰ τὰ φρύδια του σουφρόνει
κι' εἶπε πὼς δὲν τὸν ἀφῆσαν νὰ ρίξῃ τὸ κανόνι.

Καὶ σὺ μαζί μασγάλα, Πιτ, μὲ γιὰ σου καὶ χαρὰ σου ...
μὴ τόσο σεκλητιζέσαι καὶ θαλῆ κι' ἡ σειρά σου.

Ὅλα τὰ λόγια λόγια ἴναι, μᾶναι καὶ κᾶτι λόγια,
ποῦ κτίζουσε γιὰ μιὰ στιγμή ἀνώγεια καὶ κατώγεια.

Ἐρώτησα γιὰ τὴν Αὐλὴ πὼς διόλου δὲν γελά
κι' ἐκείνη μούπε ἴστους σεισμοὺς πὼς ἔξώδεψε πολλὰ.

Ἐρώτησα τοὺς Πρίγκηπας γιὰτ' εἶναι ζωηροὶ
καὶ μούπαν πὼς τὸ αἴμα των ἀνάβουν οἱ χοροὶ.

Σὲ ἀγαπῶ, Μυλλάρδε μου, καὶ ποῦ μὲ βάζεις τάχα ;
ἐπάνω ἴστων Φραντζέκο Ροῦ καὶ ἴστων σὶρ Λὸ τὸν χάχα.

Κι' ἂν γκρεμισθῶ κι' ἀπὸ τοὺς δρόμους ἴσθ' μαλακὰ νὰ πέσης
νὰ στραπατσάρης καὶ τῶν δὴρὸν σκαρτάδων τὰς ἐχθέσεις.

Βασιλικὸν ἐφύτσα 'στὴν κλίνη ποῦ κοιμάσαι
τὴν βίβλιτα τοῦ Βασιλεῆ γιὰ πάντα νὰ θυμάσαι.

Καλῶς τὴν τὴν Σαρακοστή μὲ τὰδειανὸ στομάχι,
μονάχα ὁ Μυλλόρδος μας Σαρακοστή δὲν θάχη.

Καὶ βάλτε τον 'στὴν κούινα του νὰ κἀνὴ νάνα νάνα
καὶ σὰν ζυπνήση τῆς Λαμπρῆς ἡ ἀκούση τὴν καμπάνα.

Νὰ χαμηλῶναν τὰ βουὰ νὰ δῶ μὲς 'στὸ Λονδίνο
πῶς τὸν παρὰ θὰ μᾶς μετροῦν καὶ μούντζαις νὰ τοῦς
[δίνω.

Τὸν Θεωδωράκη ρώτησα γιὰτ' εἶναι πικραμένος
κι' εἶπε πῶς εἶν' ἐκ τῆς Δύλης πολὺ ἀδικημένος.

Ὁ Βασιλεῆς τὸν φίλησε μὲ Καθαρὴ Δευτέρα
κι' ἐμύριξε τὸ στόμα του σαράντα μὴν ἡμέρα.

Ἀδικημένοι ἀρχηγοί, βασιλικὸ μυρίστε
γιὰ νὰ σὰς 'δῆ ὁ Βασιλεῆς καὶ νὰ σὰς 'πὴ εὐρίστε.

Τοῦς Ὑπουργοὺς ἐρώτησα πῶς ἔχουν τόση πάστρα
κι' αὐτοὶ μὲ γέλοιο μούδειξαν τὸν οὐρανὸ μὲ τᾶστρα.

Ἔνα πρὸς ἕνα, μούπανε, ὅλα τᾶστέρια τήρα ...
τόσα θὰ γράφη δάνεια τὸ χέρι τοῦ Σωτήρα.

Κι' ἡ Μαύρη Μοῖρα λῦθηκε κοντὰ εἰς ὅλα τᾶλλα
κι' ἐδέθη ἀπ' τὸν Ναύσταθμο μὲς 'στὴν Λειφοκούτάλα.

Χρυσὰς σπαλεταῖς 'φόρεσα κι' ἐπῆγα σ' ἕνα μπάλο
κι' ἕνας ἀπὸ τοῦς Πριγκηπας μ' ἐπάτησε 'στὸν κάλο.

Ἐπλῦθηκα κι' ἀλειφθηκα μὲ ποῦδρα καὶ κολόνια
κι' εἶδα τὰ Πριγκηπόπουλα μὲ μάσκαις 'στὰ σαλόνια.

Ὁ Βασιλεῆς εἰς τοῦ Συγγροῦ ὡς 'στὸ πρῶι χορεύει
καὶ μέσα σὲ θολὰ νερὰ ὁ Λόρδος του φαρεύει.

Ἄνοιγουν τὰ κατᾶστιχα τοῦ καθενὸς μουφλούζη
κι' ὁ σεβταλῆς Πρωθυπουργὸς 'στοῦς Βουλευτὰς του
[σκούζει.

Γιὰ σὰς, παιδιὰ τῆς ματάσικας, χαρὰ 'στὴν λεβεντιά
μὲ τῆς πολλαῖς μου προκοπαῖς ξεκούφανα ταῦτριά σὰς.
[σας ...

Γιὰ τῆς σοφαῖς ρετσάταις μου, ποῦ τῆς θαυμάζουν
ἐφτύσατ' αἶμα 'στὴ Βουλή καθημερὴν καὶ σχολή.
[ὅλοι,

Γιὰ τοῦ Κουβέρνου τὴν τιμὴ, πιστοὶ μου φουκαράδες,
δὲν πῆγατε 'στὸν τόπο σὰς νὰ 'βγῆτε μασκαράδες.

Μὲς 'στὴ Βουλή γιὰ χάρι μου ἐμείνατε ἂ ρέστο,
ἀλλὰ κουράγιο κι' ἔρχεται μεγάλο μανιφέστο.

Ἄλιο κουράγιο, βρὲ παιδιὰ, καὶ φουσκωμένα λόγια,
νὰ 'βγοῦν τὰ μεροκάματα, νὰ πληρωθοῦν τὰ γῶγια.

Τὴν πῆτα ποῦ θὰ φᾶτε σῖς θὰ εἶναι πῆτ' ἀλήθεια,
χωρὶς σπανάκια πλάθεται καὶ δίχως κολοκούδια.

Τὴν πῆτα ποῦ θὰ φᾶτε σῖς δὲν θάναι τιποτένια,
τὰ χέρια ποῦ τὴν ἐφτισαν τὰ λένε Κοριαλένια.

Ἄιντε μωρὲ καχπὲ παρὰ, σ' ἐμένα μὴν 'παινεῖσαι,
ἐγῶμαι ποῦ σ' ἐγλέντισα καὶ τώρα μ' ἀπαρνεῖσαι.

Ἔλα, παρὰ κακότροπε, ποῦ μ' ἔκανες κλαψάρη,
ἔλα, παρὰ, ποῦ μούψησες 'στὰ χεῖλη μου τὸ ψάρη.

Ἔλα, στερλίνα τῶγία μου, τοῦ κόσμου μαλαγᾶνα,
ποῦ 'πῆρα γιὰ χατήρι σου τῆς γειτονιαῖς παγᾶνα.

Ἔλα, παρὰ, καθίνας μας κορῶνα νὰ σὲ βάλη.
ἔλα νὰ νοιώσωμε κι' ἐμεῖς πῶς εἶναι καρναβάλι.

Ἔλα πρὶν βάλουν τῶν Ρωμηῶν τὰ κόκκαλα 'στὰ πῆνα,
τὰ κόκκαλα ποῦ τᾶσαν τὸν κόσμου μὲ τὸ μᾶννα.

Τὰ κόκκαλα ποῦ μὴ φορὰ τοῦς Φράγκους ἐξευγένισαν
καὶ τὸν παπποῦ καὶ τὴν γιὰγιὰ τῆς 'λευβερῖας ἐγέν-
[νησαν.

Τὰ κόκκαλα ποῦ ρίχνομε εἰς ὅσους δὲν δανεῖζον,
κι' οἱ σκύλοι τὰ σιχαίνονται καὶ δὲν τὰ ροκανίζον.

Εὐγαῖς κι' ἐξάφαλο γιὰ σὰς, γιὰ 'μένα καὶ τὸ γένος
διαβάξει θηλυκὸς παππᾶς καὶ διάκος γκαστραμμένος.

Καράβι, καραβάκι, ποῦ πᾶς γιὰλὸ γιὰλὸ,
μὲ τῆσαι φορτωμένοις ... μὲ φόρτωμα καλὸ.

Φέρνω στερλίνας, ντούμπιας, καὶ χίλια θεὸ καλὰ,
μὰ κουβαλῶ μὲ τᾶλλα καὶ πετεινοῦ μυαλὰ.

Καράβι, καραβάκι, ποῦ πᾶς γιὰλὸ γιὰλὸ,
δῶσε μας τοῦς παράδες καὶ πάρε τὸ μυαλὸ.

Ὅπως πρῶτα πάλι λάμπω,
ὅπως πρῶτα ντουβροσ στέχω
καὶ στεφάνια ξαναπλέκω
τῆς Ἐλῆας Βασιλικὰ.

Ὅσα λούλουδα 'στὸν κάμπο
μαδημένα 'ρωτηθῆκαν
κι' ὅλ' αὐτὰ μ' ἀποκριθῆκαν
ὅτι θαῦρω δανεικὰ.

Ὁχου! πῶς δὲν τρελλαῖνομαι... βαρῶτε νὰ περάσω...
μόνος ἐγὼ προώρισται νὰ δράσω καὶ θὰ δράσω.

Καλῶς τὴν τὴν Σαρακοστή μὲ σκόρδα καὶ κρεμμύδια...
τοῦ χρόνου πάλι, βρὲ παιδιὰ, θὰ ξαναπῶ τὰ ἴδια.

